

Forfatter: Kidde, Harald

Titel: Udrag fra Helten

Citation: Kidde, Harald: "Helten", i Kidde, Harald: *Helten*, Gyldendal, 1926, s. 152. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-kidde03-shoot-idm139975277367328/facsimile.pdf> (tilgået 25. september 2021)

Anvendt udgave: Helten

fulgte dens, der havde taget alle hans Pligter på sig, og om min Moder, Præstedatteren fra de grevelige Godser, hvem hendes hårde Fader jog fra sin Tærskel ved et Bibelord, og som flygtede hertil at søge sin Elsker op, der, sagtens i forfjamsket Fejhed, lod hende vise fra sig, ud til Trappen i Havnen, til Huset i Pistolstræde.

Og mit Hjærte fyldtes af Gråd for min Fader og Moder, de ulykkelige, jeg aldrig havde kendt. Og pludselig så jeg dem som i et Syn, jeg, der aldrig havde set Marker og Skove uden på Billeder — komme vandrende, unge og tæt omslyngede gennem en gul, bølgende Kornmark, op imod en Stente og en Skov, der svulmede midsommergrøn under en blå og hvidskyet Himmel. Jeg hørte Lærketriller, mærkede Kornets maltede Solvarme og Skovens Bregneduft, jeg så deres Ansigter vende sig mod hinanden, gullige af Sol og grønne af Løv, rødmende af Blu og Elskov, og deres slanke Skikkelser tone bort i Skovdybets Blå . . .

Så så jeg min Moder ene, krøbet sammen på Både-trappen, syg og isøet af det skyllende Vand, mens jeg hørte en stor, tung Port gå bragende i . . .

Jeg tænkte på, hvad jeg havde erfaret om Præster og deres Patroner, denne Jords Rige og Mægtige, og jeg gav Eberhard Ret i hans Dom, og gyste og tryglede mig endnu mere fri for Tilsigelsen i Morgen. Men være den overhørig faldt mig end ikke ind.

Så sank jeg da på Knæ for Eberhards Skrin og bad, for første Gang siden hans Død, for første Gang ene, uden hans Vejledning, til Gud — eller — var det til Eberhard? — at føre mig frelst igennem Dagen i Morgen, igennem alle „Omstændighederne“. —

Næste Dag stod jeg i den høje Sal, Eberhard havde beskrevet mig med så spotske og vrede Ord, men som jeg trods alt havde drømt mig hjemme i, stod der som en Tigger, i skælvende Venten på dens Herre, der sidst af alt var min Bedstefader.

Jeg søgte forgæves at mande mig op ved Tanken om, at det jo dog var ham, der havde budsendt mig, ja sendt den fine Prokurator ud i mit usle Kammer for at hente mig til denne store, sølvlysende og krystal-